

Borsodi L. László

AZ UTOLSÓ FA

Vasárnap halt meg édesanyám.
Március volt. Erőlködött erdő, rét.
Vasárnap halt meg édesapám.
Július volt. Tombolt lomb, virág.
Udvarunkon kiszáradt az utolsó fa.
Az ágyások helyén hófoltok.
Idegen árnyak botladoznak felém.

HA MEGÉRKEZNÉK DÉLUTÁNRA

A kapud előtt a faleveleket seperd össze,
udvarodról a padokat tedd be a fészerbe,
ásd fel a zöldség- és virágágyásokat,
az alma- és körtefákat metszd vissza,
de ne bánkódj a megromlott gyümölcsökért!
A pinceajtót éjszakára ne hagyd nyitva,
a kapukulcsot mindig tartsd magadnál,
a lépcsőt gondosan mosd le, a kerti cipőket
rendszeresen hagyd az ajtó előtt,
s az ablakból vess egy pillantást a farakásra!
Házadban a hőmérséklet legyen ideális,
de ne törekedj kínos rendre,
ne rakj élére nadrágot, szoknyát,
vigyázz, mosás, mosogatás ne fájjon,
a rendszeres ágyvetéstől kíméld magad!
Hűtődben legyen sajt, kevés felvágott,
kamrádban kenyér, bor, esetleg kávé,
s ha egy délután bekopognék hozzád,
adj papucsot, ne kérdezz semmit,
készíts kettőnknek uzsonnát!

A HÁZON ÁT, LEFELÉ

Az ablak előtt zongora, oldalt szekrény.
A polcokon könyvek, kicsi szobrok.
Az asztal csupasz. Ágyadon puha párnák.
Töretlen csend, a tárgyak élet hallani.
Éjszaka van. Idegen testünk összekoccan.
Az ajtó, amelyen bejöttünk, nincs már.
Helyén fal, csupasz falak. Repedés sehol.
S hiába, hogy csak pincébe vezet lépcső,
ami volt, ami van, nem tudjuk letagadni.

A FALAKON TÚL

Itt szeretnék majd ülni veled.
Ebben a szobában, ebben a szóban.
Vagy abban a templomban,
ahol mindig. Valahol hátul.
Mindenképp ketten.
Hagyjuk, dőljön ránk a csend,
szakadjon ránk a szent ige,
de ne kérjünk senkitől semmit,
egymástól se, egymásnak se.
S ha marad is a tükör homálya,
lehet, a sejtés lesz mindenünk,
hogy évek, évszázadok óta
valaki mégis hallgat a falakon túl.